

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Veroniky Juříčkové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupený JUDr. Miroslavem Zamiškou, advokátem, sídlem Na Příkopě 957/23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. PK-VVŽÚ/249/20, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2020, č. j. 17 A 43/2020 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Domažlicích (dále též „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 12. 11. 2019, č. j. MeDO-66065/2019-Zu, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se žalobce dopustil ublížením na cti úmyslnou hrubou urážkou osoby přímo postižené spácháním přestupku (dále jen „osoba přímo postižená“), a to výrazy „b., č.“ (*pozn. soudu: vulgární výrazy*); a přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona, kterého se dopustil úmyslným vyhrožováním téže osobě fyzickým napadením, a to slovy „*chytím tě za d., vyřídím si to s tebou, chceš to hned vidět*“. Obou přestupků se žalobce dopustil dne 17. 4. 2019 v době kolem 14:45 hod. před domem č. p. X v obci B. (v bojovém postavení ve vzdálenosti cca 1 m od osoby přímo postižené, která před domem dalšího svědka pracovala u hlavního elektrického rozvaděče a očekávala ze strany žalobce fyzický útok, k němuž nedošlo, neboť z vedlejší uličky

vyšla mladá žena s dítětem). Za spáchání uvedených přestupků byl žalobci uložen správní trest - pokuta ve výši 4 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku se vypořádal s žalobními námitkami týkajícími se tvrzených rozporů ve výpovědích svědka (osoby přímo postižené) a dalšího svědka incidentu (majitele domu, u něhož osoba přímo postižená prováděla opravu elektřiny), směru žalobcovy chůze, dále výskytu mladé ženy s dítětem v místě incidentu a také rozdílu v reprodukci přesného znění výhrůžek. Krajský soud konstatoval, že tvrzené rozpory bez dalšího neznamenaají, že se incident neodehrál, přičemž se ztotožnil s jejich vypořádáním ze strany žalovaného v rozhodnutí o odvolání.

[3] Krajský soud se vyjádřil také k tvrzené nevěrohodnosti dalšího svědka, kterou nelze spatřovat v pouhé existenci nájemního vztahu mezi ním a osobou přímo postiženou, či v jejich případné dřívější vzájemné sousedské výpomoci. Rovněž skutečnost, že žalobce v minulosti ublížil psu svědkovy partnerky, krajský soud nepovažoval za zásadní a rozhodující pro hodnocení svědkovy věrohodnosti, jíž dle krajského soudu naopak nasvědčuje jeho konzistentní výpověď zachycená nejprve v úředním záznamu o podání vysvětlení (den po incidentu) a posléze i ve správním řízení (přibližně o pět měsíců později). K tvrzenému motivu msty dalšího svědka vůči žalobci (vzhledem k usmrcení psa, a tedy vykonstruování celého případu z tohoto důvodu) krajský soud uvedl, že žalobce slovní útok vedl proti jiné osobě (přímo postižené přestupkem), a tedy není zřejmé, proč by si tato osoba vymýšlela a konstruovala incident pouze za účelem uskutečnění msty ze strany dalšího svědka incidentu.

[4] Nepřisvědčil ani pokusům žalobce o zpochybnění verze skutkového děje (zjištěného z výpovědí osoby přímo postižené a dalšího svědka) tvrzením, že se přestupek nestal, neboť se v rozhodné době nenacházel v České republice. V této souvislosti krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce v řízení před městským úřadem nesdělil skutečnosti, které mohly vyvrátit podezření ze spáchání přestupku, tedy kde konkrétně se žalobce v době spáchání přestupku nacházel. Žalobce pouze uvedl, že byl na jednání s obchodními partnery, které však blíže neidentifikoval, stejně jako místo jednání. Až v podaném odvolání blíže specifikoval, že byl přítomen obchodnímu jednání v německém Řeznu a uvedl kontaktní údaje na jím označené svědky jednání (cizinců bytem v Srbsku a na Ukrajině). Žalovaný ověřil u žalobcova zaměstnavatele, že žalobce nebyl v rozhodné době vyslán k žádnému obchodnímu jednání v Německu. Ověřil také, že měl v uvedené době přerušena živnostenská oprávnění. Dle krajského soudu tedy nic nenásvědčovalo pravdivosti žalobcova tvrzení o jeho účasti na obchodním jednání v cizině. Krajský soud ve shodě s žalovaným poukázal na možné účelové jednání ze strany žalobce, který jako účastníky tvrzeného jednání označil cizince ze třetích zemí mimo Evropskou unii, jejichž výsledky navrhl, přičemž až v žalobě uvedl, že se jednalo o soukromou cestu (vyřizování soukromých záležitostí) mimo výkon povolání. Neprovedení důkazu navrženými výsledky svědků krajský soud nepokládal za rozporné se zákonem či Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, a to s přihlédnutím k nedůvěryhodnosti žalobcových tvrzení a dále účelovosti navržených důkazů. V této souvislosti poukázal na dostatečně zjištěný skutkový stav na základě výpovědí osoby přímo postižené a dalšího svědka, jakož i na zásadu hospodárnosti řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu namítané vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Stěžovatel se domníval, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci

pokračování

a nesprávně jej vyhodnotil, a krajský soud navzdory namítaným vadám rozhodnutí žalovaného nezrušil.

[6] Dle stěžovatele správní orgány dospěly k závěru o jeho vině pouze na základě výpovědi osoby přímo postižené a dalšího svědka. V jejich výpovědích jsou však přítomny zásadní rozpory. K vysvětlení žalovaného a krajského soudu, že ve vztahu k otázce směru stěžovatelovy chůze v době incidentu se o rozpor jejich výpovědí nejedná, neboť každá z výpovědí se ke směru chůze vyjadřuje k jinému okamžiku (před a po incidentu), stěžovatel shodně jako v podané žalobě uvedl, že nedává žádný smysl, aby byl směr jeho chůze před a po incidentu odlišný. Úvahy krajského soudu o časové prodlevě (rozdílu) a „rozmyšlení se“ ohledně směru cesty stěžovatel považoval za dokreslování skutkového děje soudem. K rozporu spočívajícímu v odlišném znění výhrůžek, jak si je pamatovali a reprodukovali osoba přímo postižená a druhý svědek, stěžovatel uvedl, že se jednalo o odlišnosti zcela zásadní. Stěžovatel zpochybňoval závěr soudu, že nelze lpět na přesném (až doslovném) znění urážek (resp. výhrůžek), ale je důležité, zda spolu obsah obou svědeckých výpovědí koresponduje. Stran tvrzeného rozporu výpovědí ohledně přítomnosti mladé ženy s malým dítětem v průběhu incidentu stěžovatel považoval interpretaci této části skutkového děje krajským soudem za svévolnou. Odmítl vysvětlení soudu, že mezi okamžikem, kdy se žena s dítětem v ulici objevila (jak vypověděla osoba přímo postižená) a okamžikem, kdy na ulici vyšel další svědek (který incident předtím sledoval z okna), existovala časová prodleva, kdy žena s dítětem mohla zajít za roh. Žalovaný a krajský soud tak dle stěžovatele popsané rozpory bagatelizovali a skutkový děj dotvářeli, zjištěné rozpory navíc měly být hodnoceny v jeho prospěch. Uvedené rozpory rovněž svědčí o tom, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[7] Shodně jako v žalobě stěžovatel namítal rovněž nevěrohodnost dalšího svědka, který je známým osoby přímo postižené (v případě potřeby si pomáhají a svědkova partnerka pronajímá osobě přímo postižené nemovitost k bydlení). Stěžovatel také opětovně poukázal na skutečnost, že dříve v sebeobraně usmrtil volně pobíhajícího psa svědkovy partnerky, a od té doby vůči němu druhý svědek chová zášť. Ačkoli jeho výpověď může souviset s touto dřívější událostí, krajský soud k ní vůbec nepřihlédl.

[8] Stěžovatel pokládal skutkový stav projednávané věci za nedostatečně zjištěný také z toho důvodu, že žalovaný nevyšlechl jím navržené svědky (cizince), obchodní partnery, s nimiž měl v době incidentu jednat v Německu. Stěžovatel zopakoval žalobní argumentaci, že byl v Německu soukromě (mimo výkon pracovní činnosti pro zaměstnavatele a mimo výkon živnostenského oprávnění). Nerozuměl tedy tomu, proč krajský soud tyto skutečnosti prověřoval u zaměstnavatele a v živnostenském rejstříku. K odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud poukázal na náhlou změnu argumentace stěžovatele ohledně obsahu schůzky až v podané žalobě (obchodní versus soukromý charakter), stěžovatel uvedl, že mu je změna argumentace podsouvána soudem. Stěžovatel v žalobě neuváděl, zda byla povaha schůzky obchodní či nikoli, pouze uvedl, že měla ryze soukromý charakter. Stěžovatel nepovažoval za rozhodné, v jaké fázi přestupkového řízení důkaz dalšími svědeckými výpověďmi navrhl. Návrh těchto důkazů až v odvolání byl dle stěžovatele z formálního hlediska zcela v pořádku a úvaha krajského soudu, že je měl ve vlastním zájmu označit již v řízení v prvním stupni, je v rozporu se zásadami správního trestání. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS, dle kterého neprovedení důkazu výsledkem svědka navrženého obviněným představuje faktické vyloučení důkazu ve prospěch obviněného a porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[9] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] V projednávané věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda správní orgány v předcházejícím řízení náležitě zjistily skutkový stav věci, který odůvodňuje závěr, že se stěžovatel dopustil přestupků, které jsou mu kladeny za vinu, tj. že *jinému ublížil na cti tím, že ho zesměšnil nebo ho jiným způsobem hrubě urazil* [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích], a že *úmyslně narušil občanské soužití tak, že jinému vybrožoval újmou na zdraví* [§ 7 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona].

[12] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že při zjišťování skutkového stavu postupují správní orgány v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tak, *aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zároveň vzhledem ke skutečnosti, že řízení o přestupku představuje řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací, charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (*ex officio*). Vyšetřovací zásada ukládá správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní pasivity účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132). Správní orgán tak má v řízení povinnost opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, *zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které, *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci* (§ 50 odst. 4 správního řádu).*

[13] Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že ve vztahu ke kasačním námitkám týkajícím se zjišťování skutkového stavu věci, resp. námitkám směřujícím proti hodnocení důkazů, již ve své rozhodovací činnosti opakovaně vyjádřil (např. rozsudek ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 Afs 205/2019 - 39, bod [18], a další tam uvedené), že je to především krajský soud, kdo je oproti Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím, a je tedy povolán přezkoumat napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu jako soudu kasačního je v tomto ohledu výjimečná, přičemž ani v nyní souzené věci k ní Nejvyšší správní soud důvod neshledal.

[14] Z obsahu odůvodnění vydaných správních rozhodnutí obou stupňů je patrné, že správní orgány (pokud jde o zjištěný skutkový stav) pokládaly pro vyslovení viny stěžovatele a uložení správního trestu za klíčové dvě svědecké výpovědi (osoby přímo postižené a dalšího svědka incidentu); podpůrně pak rovněž vyjádření stěžovatelova zaměstnavatele a výpis z živnostenského rejstříku.

[15] S hodnocením krajského soudu, který považoval skutkový stav za spolehlivě zjištěný správními orgány a správně posouzený, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Správní orgány (a posléze i krajský soud) hodnotily shromážděné důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů; a z porovnání obsahu správního spisu a odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný pečlivě přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu).

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s kasační námitkou stran existence zásadních rozporů v provedených svědeckých výpovědích. Vysvětlení krajského soudu, že v otázce směru stěžovatelovy chůze v době incidentu se o rozpor nejedná, neboť každá ze svědeckých výpovědí se ke směru chůze vyjadřuje k jinému okamžiku (před a po incidentu), je příléhavé. Soudům ani správním orgánům jistě nepřísluší spekulovat, jaké pohnutky stěžovatele vedly k případné změně původního směru chůze. Rozhodující je, že obě svědecké výpovědi nejsou v této části ve vzájemném rozporu, jak se pokouší navodit stěžovatel. Úvaha o možném „rozmyšlení se“ ohledně směru stěžovatelovy další chůze po incidentu není ani dokreslováním skutkového děje ze strany krajského soudu, ale pouhým poukazem na jedno z možných vysvětlení namítaného rozporu. Takový rozpor by navíc nebyl považován za zásadní, i kdyby se v této části výpovědi svědků skutečně lišily.

[17] Jako logické a přesvědčivé Nejvyšší správní soud hodnotí také vysvětlení krajského soudu a žalovaného týkající se údajného rozporu ohledně přítomnosti mladé ženy s dítětem v průběhu incidentu. Ať už se okno, jímž další svědek sledoval incident, nalézalo v patře či ve zvýšeném přízemí, z jeho výpovědi jednoznačně vyplývá, že se rozhodl vyjít ven (na pomoc a za účelem odvrácení hrozícího napadení) z domu, ze kterého incident oknem sledoval, přičemž osobu přímo postiženou potkal v domě na schodech, kde spolu hovořili, a teprve poté vyšel ven před dům. Mezi objevením se ženy s dítětem v ulici, jak jej v rámci svědecké výpovědi popsala osoba přímo postižená, a příchodem dalšího svědka na ulici tedy existuje časová prodleva, v níž žena s dítětem mohla ulici opustit, jak správně poznamenal krajský soud.

[18] Rovněž namítaný rozpor spočívající v odlišně reprodukováném znění výhrůžek osobou přímo postiženou a druhým svědkem není rozporem zásadním, za který jej považuje stěžovatel. Závěrům krajského soudu, že svědci nemusejí vnímat a uchovat v paměti přesné znění konverzace, a tedy nelze lpět na přesné (či doslovné) reprodukci konkrétního znění urážek (resp. výhrůžek), lze přisvědčit. Obsah a smysl urážek a výhrůžek, jak byly svědky v jejich výpovědích reprodukovány, je shodný. Jak v rámci svědecké výpovědi uvedla dne 24. 9. 2019 osoba přímo postižená (viz protokol o ústním projednání přestupku č. j. MeDO-60881/2019-Zu), měl vůči ní stěžovatel pronést urážky vulgárními výrazy „b.“ a „č.“ a dále výhrůžky, že jej „chytí za d.“, „vyřídí si to s ním“, „zmaluje ho“ a „zda to chce vidět hned“. Shodné výrazy uvedla osoba přímo postižená také o několik měsíců dříve (v den incidentu 17. 4. 2019) do úředního záznamu o podání vysvětlení. Druhý svědek pak ve své výpovědi dne 24. 9. 2019 (rovněž zachycené v protokolu o ústním projednání přestupku č. j. MeDO-60881/2019-Zu) uvedl urážky vulgárními výrazy „b.“ a „č.“ a dále výhrůžky že ho (rozuměj osobu přímo postiženou) „zničí“ a „zmaluje“, přičemž do úředního záznamu o podání vysvětlení v den po incidentu (18. 4. 2019) uvedl urážky vulgárními výrazy „č.“ a „ž.“ a výhrůžku „zmaluju tě“. Není tedy pravda, že v užitých výrazech neexistuje žádná shoda, jak v kasační stížnosti tvrdí stěžovatel. Je tomu právě naopak, ke shodě dochází nejen ve smyslu a obsahu urážek a výhrůžek, ale z velké části i co do jejich konkrétního znění. Nejvyšší správní soud považuje za logické, že je to právě osoba přímo přestupkem postižená, vůči níž slovní útok směřoval, kdo si přesněji vybaví konkrétní výrazy, zatímco druhý svědek, jehož cti se incident nedotkl, může mít vzpomínky plynutím času méně ostré a přesné. K tvrzeným rozporům ve výpovědích tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány ani krajský soud žádným způsobem nedotvářely skutkový stav věci, ale vycházely z obsahu výpovědí svědků tak, jak byly v průběhu řízení zachyceny.

[19] Pokud se jedná o kasační námitku stran nevěrohodnosti dalšího svědka, v níž stěžovatel pouze opakuje tvrzení obsažená již v odvolání a žalobě (vypořádaná náležitě jak žalovaným, tak krajským soudem), Nejvyšší správní soud na ni pro stručnost reaguje toliko odkazem na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu shrnuté výše v bodě [3], s nímž se plně ztotožňuje. Skutečnosti, jimiž se stěžovatel pokoušel uvedeného svědka znevěrohodnit, nebyly dostatečnými důvody, aby k výpovědi svědka (s ohledem na její konzistentnost) nemohlo být v řízení přihlíženo, jak podrobně a správně odůvodnil již krajský soud.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasační námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu, spočívajícího v tom, že žalovaný neprovedl svědecké výslechy osob, které měly prokázat skutkovou verzi, že se stěžovatel v době incidentu nacházel v německém Řezně. Podle § 52 správního řádu *není správní orgán návrhy účastníků (rozuměj na provedení důkazů) vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Jak v této souvislosti vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž odkazoval i stěžovatel: „*Je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede, a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví*“ (rozsudek ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS).

[21] Se stěžovatelem nutno souhlasit, že obviněný z přestupku má právo navrhopvat důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení. Na řízení o odvolání v přestupkových věcech nedopadá koncentrace řízení, neboť podle § 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, *obviněný může v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení uvádět nové skutečnosti nebo důkazy*. Zároveň však platí, že i ohledně těchto důkazů je správní orgán oprávněn rozhodnout, že navržený důkaz neprovede, a v takovém případě je povinen v rozhodnutí odůvodnit, proč k provedení navrženého důkazu nepřistoupil. Této povinnosti žalovaný v souzené věci dostál, neboť poukázal na nevěrohodnost tvrzení (vzneseného až v odvolání), že v den incidentu byl stěžovatel na obchodním jednání v Německu, a rovněž předestřel své pochybnosti o reálné existenci svědků tvrzeného obchodního jednání, za něž stěžovatel označil cizince s pobytem v Srbsku a na Ukrajině. Skutkově se tak případ odlišuje (jak správně poukázal krajský soud) od výše citovaného rozsudku č. j. 4 As 2/2005 - 62, v němž neprovedení důkazu navrženého obviněným představovalo na rozdíl od nyní projednávané věci porušení práva na spravedlivý proces. Krajský soud správně upozornil na nevěrohodnost tvrzení stěžovatele, který se v řízení před správním orgánem prvního stupně omezil toliko na obecně tvrzenou účast na jednání s obchodními partnery, v odvolání však již doplnil, že obchodní jednání proběhlo v zahraničí (Řezno, Německo) s cizinci žijícími trvale v Srbsku a na Ukrajině. Poté, co žalovaný dalším dokazováním vyvrátil možnost, že se jednalo o jednání s obchodními partnery v rámci pracovního poměru či živnosti, stěžovatel v žalobě uvedl, že byl v zahraničí soukromě a jednání se týkalo vyřizování soukromých záležitostí. Ani Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem nepovažuje tato tvrzení (s ohledem na jejich vývoj a proměnlivost v čase) za důvěryhodná. Stěžovatel nevysvětlil, čeho konkrétně se týkalo údajné jednání s obchodními partnery, které se neodehrálo ani při výkonu jeho povolání či podnikání, ale mělo se týkat vyřizování nespécifikovaných soukromých záležitostí, které rovněž nebyly blíže specifikovány. Stěžovatel tedy nevyvrátil podezření, že se z jeho strany jednalo o obstrukční strategii spočívající v navržení výslechů obtížně dosažitelných svědků s ohledem na skutečnost, že se jednalo o občany třetích zemí mimo Evropskou unii nepobývající v České republice.

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že správní orgány v souzené věci zjistily na základě výslechů osoby přímo postižené a dalšího svědka, jejichž výpovědi se v zásadních ohledech nerozcházejí, všechny důležité okolnosti případu a stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalovaný a krajský soud pak zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů považovaly provádění dalších důkazů navržených stěžovatelem za nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2022

Mgr. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu